

ΡΟΞΑΝΔΡΑ

Στὴ Πρόνοια τοῦ Ναυπλίου, σὲ ξωκλήσι,
τὸ δάπεδο στρωμένο τάφους μόνο·
μοῖρα κοινὴ μαζὶ τοὺς ἔχει κλείσει,
— μακάβριον ἀφιέρωμα στὸ χρόνο.

Μ' ἀχάριστος, γυρεύει ν' ἀφανίσει
κάθε σημάδι· μόλις κατορθώνω
στὴν πλάκ' αὐτὴ νὰ ἰδῶ πὼς εἶχε δύσει,
βασίλισσα στῆς ὁμορφιάς τὸ θρόνο,

στὰ χίλια κι ὀχτακόσια τριάντα τρία,
ἢ νέα Ροξάνδρα, κόρη τοῦ Μουρούζη.
Κ' ἡ σκέψη μου κρατῶντας τὴν ὑδρία

πονευτικοῦ σονέτου τώρα λούζει
τὴ μνήμη της. Ποιὸς ξέρει ἂν τῆς κρατήση
τὸ μῦθο ὁ χαλαστής σὰν τὴ ραγίση!

K. N. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΚΟΥΡΑΣΙ

Κουράστηκα. Μὲς στὴν ψυχὴ μου νοιώθω τὴν ὁρμὴ
— π' ἄλλη φορὰ δυνάμωνα τὴ σκέψι μου — νὰ σβύνη,
κι' ἓνα κενὸ ν' ἀνοίγεται μὲ δίχως ἀφορμὴ
χειρότερο κι' ἀπ' τὴ σκληρὴ τῆς συμφορᾶς ὁδύνη.

Ἄρα ν' ἀπομακρύνονται γροικῶ τὶς συγκινήσεις
σ' ἀτέλειωτες πυρόχρωμες σειρὲς ἀλαργινές,
κι' ὀλόγυρα ν' ἀπλώνεται τὸ σύθλαμο μιᾶς δύσης
πὸν θ' ἀποσβύση σύντομα τὶς πλανερὲς σκηνές.

Ἐπιθυμιές, προσπάθειες κι' αὐτὲς ἔχουν μισέψη
γιὰ κάποιο ἀνιστόρητο ταξεῖδι μακρυνὸ
καὶ σ' ἀνεργη βυθίζομαι ὄνειροπλέχτρα σκέψι
πὸν ἐλπίζει πάντα στὸ αὔριο καὶ τὸ κατοπινό.

Κι' ἐνῶ πρὸς τὸ μελλούμενο ὁ στοχασμὸς ζυγώνει
μὲς στὴν ψυχὴ μου τὸ κενὸ ὄλο καὶ μεγαλώνει.

ΡΙΚΑ ΣΕΓΚΟΠΟΥΛΟΥ